

Adreça: Pg. Isabel II , 8 al 14 – C. Llauder, 1 i 3 - Pla de Palau, 20 i 21 – C. Reina Cristina, 5 al 13

Projecte que li afecta:

Modificació del Pla d'Usos de Ciutat Vella.

Nivell de protecció:

B: Béns Culturals d'Interès Local

– Manteniment de la volumetria original, de la tipologia i dels elements comuns d'interès.

– Restauració de les façanes (inclòs l'interior del porxo): eliminació d'elements superposats no originals (aplacats, aparadors, tendals i rètols que no s'ajusten a la normativa, instal·lacions, aparells d'aire condicionat...); manteniment, neteja i recuperació de tots els elements originals (superfícies de pedra, revestiments, lloses dels balcons, baranes, elements ornamentals – especialment les terracotes– i fusteria de totes les obertures).

– El cromatisme que calgui adoptar per a les superfícies i els elements de les façanes s'haurà de remetre al Pla del Color de Barcelona i/o a l'estudi cromàtic pertinent.

– Manteniment dels tancaments originals existents de la planta baixa; en cas de no existir, s'admetrà una solució neutra i harmònica amb la resta de la façana.

– Com a element de regulació lumínica de les obertures de les plantes pis s'adoptarà una solució unitària, de color harmònic amb el cromatisme de la façana, amb persianes enrotllables (sense calaix visible exteriorment) o de llibret, col·locades a l'interior del forat arquitectònic i endarrerides respecte del pla de façana.

– Manteniment dels elements ornamentals interiors originals.

– Qualsevol intervenció haurà de valorar tots els processos històrics de l'edifici.

Font: Fitxa del Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament de Barcelona.

Projecte original: Atribuït als arquitectes Josep Buxareu i Francesc Vila

Època: 1836-40

Estil: Neoclassicista

Us Original: Residencial

Descripció:

Conjunt de deu edificis entre mitgeres, de planta baixa amb comerços, amb porxos al Pla de Palau i al passeig Isabel II, tres plantes pis amb habitatges i coberta a la catalana, que ocupen una de les illes obtingudes per la urbanització de la zona. El conjunt, amb tractament unitari, fou fet construir per l'indià Josep Xifré i Casas, seguint el projecte d'urbanització del Pla de Palau de Josep Massanés, i s'enllestí el 1838. Hom atribueix aquest edifici a Josep Buxareu i Francesc Vila, per bé que també se n'ha reclamat l'autoria per al mateix Xifré.

Les obres s'iniciaren el 1836, però les greus filtracions d'aigua que minaven els fonaments en retardaren l'acabament. Pot ser considerada l'obra paradigmàtica de l'arquitectura privada burgesa de la primera meitat del segle XIX que, aquí, rivalitza amb les construccions públiques veïnes (edifici de la Llotja al davant...).

La façana principal, al passeig Isabel II, és de composició neoclàssica, amb pilastres jòniques gegantines, dues en els extrems i sis al cos central, coronat per un àtic sobresortint amb un rellotge voltat per una al·legoria del Cronos modelada amb terra cuita. A les quatre cantonades de l'edifici hi ha cúpules de casquet sobre la coberta.

La decoració de la façana la completen, a més dels ferros de fosa (que apareixen en algunes llindes), els relleus de pedra i, especialment els de terra cuita, projectats per Damià Campeny i executats per Ramon Padró i Domènec Talarn entre 1837 i 1840, que constitueixen la mostra més antiga de la ciutat d'aquest recurs decoratiu tan explotat a les dècades següents.

El conjunt de relleus de fang cuit ofereix un programa iconogràfic extens mitjançant el qual Xifré va voler manifestar l'origen de la seva fortuna:

– a cada cara dels cossos extrems del pòrtic, disposats per parelles, hi ha terracotes de format quadrat amb al·legories, amb gràfics "putti", del comerç, la indústria, la marina, de Mercuri, Neptú i Amèrica.

– al carcanyol dels arcs, les composicions hi són triangulars i representen monstres i divinitats, estris o emblemes marítics, personificacions de continents i mostres dels seu productes.

– els medallons que adornen les pilastres del pòrtic de cos central contenen efígies de marins i conqueridors com Cano, Cortés, Colom, Magalhaes, Pizarro i el poeta èpic Alonso de Ercilla. Sota el porxo hi hagué, a final del segle XIX, la famosa orxateria del Tio Nel·lo.

El 1914, en el local del número 14, Bartomeu Mas i Mas creà el Cafè de les 7 Portes. De la decoració original subsisteixen les velles i entranyables taules de marbre allargades, sostingudes per potes de ferro colat; els grans miralls amb un marc senzill d'època; el gran rellotge; els arrambadors de melis amb rajoles, i l'estructura vista amb pilars de fosa i embigat de fusta.

Font: Fitxa del Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament de Barcelona.